

sen, 2800 Nielsen, 2571 Petersen, 3042 Hansen foruden 1064 Rasmussen, 1400 Christensen, 1457 Larsen, 1700 Andersen, 1228 Olsen og 873 Sørensen. Og da den væsentligste del af disse er familiefædre med kone og børn, og uendelig mange arbejdere, håndværkere o. s. v. ikke kommer i vejviseren, er det virkelige tal jo mange gange større.

Det er min tro, at det danske folk ikke rigtig har forstået, at det er en *fædrelandskærlig handling* at få indført en god sund navneskik i folket. Er de danske navne ikke en del af det danske mål? Hvor er vore danske *stedsnavne*, som er opstået ganske naturlig uden uforstående indgriben ovenfra, ikke vakre! De er så agte danske: klangfulde og dog jævne, som alt ægte dansk må være! Men slægt-navnene de er bleven så sørgelig forkludrede.

Kan man tænke sig noget mere klangløst og ensformigt end alle disse *sen* navne. Hvad er meningen med, at man har et navn. Vel den, at den ene slægt skal kunne skilles fra den anden. Men kan de 3191 Jensen'er skilles fra hinanden? aldrig kan man sige om nogen: „han har de Petersenske eller Jensenske åsynsdrag,“ ti ingen kan vide, hvem af de 3191 Jensener eller Petersener, han mener.

„Ja, men manden bliver dog den samme, hvad han så hedder,“ siger man. Ja, det er sandt, men *vort modersmål bliver ikke det samme*. Det er af fædrelandskærlighed, for modersmålets skyld, at folket skal drage nytte af den gode lov af 1904 og indføre kønne, klangfulde, virkelig danske navne istedenfor sen-betegnelserne. (Sluttes).

Kvinderne i de kommunale Raad.

(Redaktionen modtager gerne Bidrag til denne Rubrik.

Fra Københavns Borgerrepræsentation.

Vi lovede i sidste Nummer af „Kvinden og Samfundet“ at komme tilbage til Forhandlingen i Borgerrepræsentationen den 3. November, om hvorledes Loven

om Understøttelse til Børn af Enker skal gennemføres i Praksis; vi fremdrager derfor her, hvad der af selve Forhandlingen kan tænkes at have Interesse for „Kvinden og Samfundet“'s Læsere. Først vil vi dog omtale en Skrivelse, som Udvalget havde modtaget fra „Socialdemokratisk Kvindeforening“, idet vi ordret gengiver dens Indhold:

„I Anledning af den hensynsløse Maade, som Distriktsforstanderne ofte optræder paa overfor de Kvinder, der søger Barsehjælp i Henhold til Fabrikloven, retter „Socialdemokratisk Kvindeforening“ en Opfordring til det Udvalg, som af Borgerrepræsentationen er nedsat til Planlægningen af Udbetalingen af Understøttelse til Enkers Børn i Henhold til Enkeloven, om at søge at finde og fremkomme med Forslag om en ny Form for Udbetaling af den nævnte Barsehjælp, der formentlig bør tildeles og udbetales gennem de samme Myndigheder, som udbetaler Understøttelse til Enkers Børn.“

Denne Skrivelse hørte, som Formanden ogsaa bemærkede, egentlig ikke ind under Dagsordenen, men naar vi alligevel beskæftiger os nærmere med den, er det fordi, at Dansk Kvindesamfund som bekendt har sin store Del i, at der i Fabrikloven blev tilkendt Barsekvinden Ret til at søge Erstatning for det Pengetab, den i Fabrikloven paabudte Barsehvile foraarsager dem.

Det kan ikke være Dansk Kvindesamfund ligegyldigt, om denne Barsehjælp ydes vedkommende Kvinder paa en Maade, som ydmyger og krænker dem. Som vore Medlemmer vil kunne læse sig til i „Dansk Kvindesamfund“'s Historie gennem 40 Aar, Side 280, indgav Dansk Kvindesamfund i Januar 1910 i Anledning af Fabriklovens Revision Andragende om, at denne Barsehjælp, som jo ikke skulde have Fattighjælps Virkninger, heller ikke maatte blive udbetalt gennem Fattigvæsenet. Denne Anmodning blev for saa vidt imødekommet, som der i Lovens § 29 kom til at staa: „Denne Understøttelse kan i København udbetales efter Kommunalbestyrelsens Kontrol gennem en Sygekasse eller en velgørende Forening og skal udenfor Køben-

havn udbetales gennem Hjælpekassen. Men som det fremgaar af „Socialdemokratisk Kvindeforening“'s Skrivelse har Kommunalbestyrelsen i København i Henhold til det lemfældige „kan“ i § 29 ladet Barseunderstøttelsen udbetale af Distriktsforstanderne, som — vi behøver naturligvis ikke at tilføje det — altid er *Mænd*, og i en overskuelig Fremtid rimeligvis vil vedblive at være *Mænd*. Vi vilde derfor finde det paa sin Plads, om den stedlige Kreds af Dansk Kvindesamfund gav „Socialdemokratisk Kvindeforening“'s Andragende om en ny Form for Barsehjælps Udbetaling sin Støtte og tillige henstillede til Kommunalbestyrelsen, at man ikke fastslog som en Regel, at de lokale Administrationskontorer for Udbetalingen af Understøttelse til Enker alene skulde kunne bestyres af Mænd. Dansk Kvindesamfund véd af Erfaring, hvor vanskeligt det er at faa ændret en engang fastslaaet Regel.

Fru Salicath anmodede i Anledning af denne Skrivelse om, at det paaklagede Forhold maatte blive gjort til Genstand for en indgaaende Undersøgelse og bad om, at Forsamlingen maatte blive gjort bekendt med Fattigforstandernes Instruks, da denne antagelig var noget forældet, ligesom det ogsaa forekom hende, at Grundlaget for hele Fattigvæsenets Ordning var forældet og ikke havde holdt Skridt med den nyere Tids mange sociale Love. Borgmester Lehmann fastslog i sin Tale under Forhandlingen om Enkeloven, at Lokalkontorerne skal forestaa af en Mand, men tilføjede, at det dog stod ham klart, at der ogsaa skulde „Medhjælperinder“ til. — Som man ser er „den overordnede Mand med den kvindelige Medhjælp ved Siden“ ogsaa ved at indgaa som et Led i vort kommunalpolitiske Liv.

Det glæder os at fremhæve, at Fru Arenholt udtalte Haabet om, at Tilsynet med trængende Enker „fortrinsvis“ og ikke blot „ogsaa“ maatte blive lagt i Kvindernes Hænder, og at man i alt Fald en Gang i Fremtiden maatte lære at forstaa, at Administrationen af et Lokalkontor ogsaa kan lægges i